

DAMIAAN

Hoe één man de wereld kon veroveren,
angst en vernedering ombuigen tot hoop
en ogen openen voor onuitgesproken
verlangens om aangeraakt te worden
met handen en met woorden.

Hoe in elke mens een weg begint naar
een ster. Soms met kuilen, bochten en
ravijnen, met eilandjes vol bloemen,
glad en razendsnel rechtdoor, of met
kraters die ontoegankelijk lijken.

Zo zong Damiaan zijn lied van Tremelo
tot Hawaï en Molokai, het eiland van
eenzaamheid. Hij sloot het ene gordijn
en opende een nieuwe wereld, waar
niemand klom op andermans schouders.

Samen gaven zij alles een nieuwe naam,
verzachtten de pijn, bouwden een kerk en
huizen, verzorgden bannelingen, werkten
in de tuin en op het kerkhof en maakten
muziek met en zonder instrumenten.

Tot de ziekte stil en ongemerkt ook hem
kwam vinden en de graankorrels zich
openden op zijn gelaat. Tussen de rotsen
en het water, bij de wortels van de pandanus
van zijn eerste nacht, wou hij begraven worden:

Damiaan de heilige held
van een wereld zonder grenzen.